

Meditacions: Dijous de la cinquena setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dijous de la cinquena setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Déu és fidel; la promesa de Déu venç qualsevol obstacle; el fil de l'esperança.

«FAIG aliança amb tu, i et faré pare de molts pobles» (*Gn 17, 3*), diu Déu a Abraham en establir la seva Aliança. El Senyor li promet un poble nombrós i una terra per compartir l'alegria d'estar amb ell. Déu es compromet a ser fidel a aquest poble

de la promesa: «jo seré el teu Déu i el Déu dels teus descendents» (*Gn* 17, 7).

Aquestes promeses, però, van travessar per moments de foscor aparent. Fins i tot hi ha ocasions en què sembla que seran oblidades, com quan el Senyor demana a Abraham que sacrifiqui el seu fill Isaac. Des d'un punt de vista només humà, no s'entén una petició així. Però el patriarca sap que Déu és fidel, i raona des de la fe. Sap que els seus plans no sempre es poden comprendre totalment aquí i ara. Per això, confia en Jahvè, que en sap més, i espera «contra tota esperança» (*Rm* 4, 18). A l'últim moment, un moltó substituirà Isaac en el sacrifici perquè el fill d'Abraham segueixi amb vida i, en ell, es pugui complir la promesa d'una descendència nombrosa.

Aquest record del patriarca ens ajuda a preparar la celebració del Tridu Pasqual. Properament recordarem com aquest misteriós episodi va cobrar el seu ple sentit a la creu. Així com Isaac va ser substituït per un moltó a l'últim moment, el sacrifici de Jesucrist, l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món, lliurarà de la mort a tothom que cregui en ell: ens obrirà les portes de la pàtria definitiva juntament a un poble nombrosíssim.

JESÚS REVELA a l'Evangelí que l'abast de les promeses fetes a Abraham es refereixen, en realitat, a una vida que va més enllà de la mort. «Us dic amb tota veritat que els qui guarden les paraules que jo he dit no tastaran mai la mort» (Jn 8, 51). A alguns jueus se'ls va fer difícil obrir-se a aquest sentit transcendent de les

promeses, i acusen Jesús: « Ara veiem ben clar que estàs endimoniàt: Abraham va morir, i els profetes també. (...) Per qui et tens?» (*Jn 8, 52-53*). Però aquesta ràbia contra Jesús, que el portarà a la creu com un anyell immolat, estarà precisament donant un compliment insospitat a allò promès. Això ha passat sovint al llarg de la història de la salvació: quan l'horitzó sembla tancar-se als plans de Déu, el fil de les promeses travessa cada etapa de la història, sense trencar-se.

«Abraham, el vostre pare, s'entusiasmà esperant de veure el meu dia, i quan el veié, se'n va alegrar (*Jn 8, 56*)», els respon Jesús. La seguretat en les promeses del Senyor és el motiu més ferm de pau i de joia per a qui espera. No hi ha res que ens pugui prendre aquesta seguretat, fonamentada en la fidelitat de Déu. Passi el que passi, ell ens ha

promès que sempre serà el nostre Déu.

L'esperança és «aquesta virtut que corre sota l'aigua de la vida, però que ens sosté per no ofegar-nos enmig de nombroses dificultats, per no perdre aquest desig de trobar Déu, de trobar aquesta cara meravellosa que tots un dia veurem»^[1]. A partir de Crist, el fil de les promeses fetes a Abraham continua a l'Església, que s'obre pas al llarg de la història com un fil d'esperança. També en els moments més foscos, quan sembla que aquest fil es trencarà, apareixen homes i dones de fe que, com Abraham, saben que Déu és fidel. Ells també, esperant contra tota esperança, se saben portadors de les promeses de Déu. «He vist en moltes vides —deia sant Josepmaria—, que l'esperança en Déu encén meravelloses fogueres d'amor, amb un foc que manté el cor bategant, sense minves, sense decaïments, encara que al llarg del

camí hom pateixi, i a vegades pateixi de debò»^[2].

AQUEST FIL D'ESPERANÇA és el tema d'una meditació predicada per sant Josepmaria el 26 de juliol de 1937^[3]. Es trobava tancat a la Legació d'Hondures, a Madrid. L'Opus Dei tenia molt pocs anys i la seva activitat s'havia vist frenada en sec per la guerra civil espanyola. Les vides dels primers fidels de l'Obra corrien perill, potser podien veure's temptats pel pessimisme, així que sant Josepmaria va voler elevar la mirada d'aquest grup de joves, recordant-los com Déu es manté sempre fidel, suscitant a cada època homes i dones sants que renoven l'esperança.

En aquella meditació, comença recordant els primers cristians. Res

no els distingia dels seus iguals, excepte «la llum vibrant que crema dins del seu pit». A través seu, «la veu de Crist ressona cada vegada més fort». I quan, al passar dels segles, aquest fervor dels primers cristians semblava que s'havia atenuat, Déu va suscitar sant Francesc i sant Domènec, i va aparèixer una nova vitalitat espiritual que va fer reviure el món. Al segle XVI van sorgir sant Ignasi de Loiola i sant Francesc Xavier, l'obra d'evangelització dels quals arribaria fins als confins de la terra. I també una dona, Teresa de Ahumada, suscitarà a l'Església, autèntics «generadors de vida espiritual intensa» amb la fundació dels seus convents.

Sant Josepmaria va posar davant aquells joves de principis del segle XX algunes fites històriques per concloure que el Senyor continua sent fidel a les seves promeses. «Déu

no s'ha tallat les mans. *Non est abbreviata manus Domini*; no s'ha empetitit el poder de Déu, que continua concedint noves meravelles a favor dels homes». Nosaltres també estem convidats a ser portadors d'aquest fil d'esperança que vivifica cada època de la història. Santa Maria, esperança nostra, ens ajudarà a portar la joia de Crist a tots els homes.

[1] Francesc, Homilia, 17-III-2016.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 205.

[3] Sant Josepmaria, *Creixer para adentro*, “*Non est abbreviata manus domini*”, 26-VII-1937.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dijous-de-la-cinquena-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dijous-de-la-cinquena-setmana-de-quaresma/) (31/03/2026)